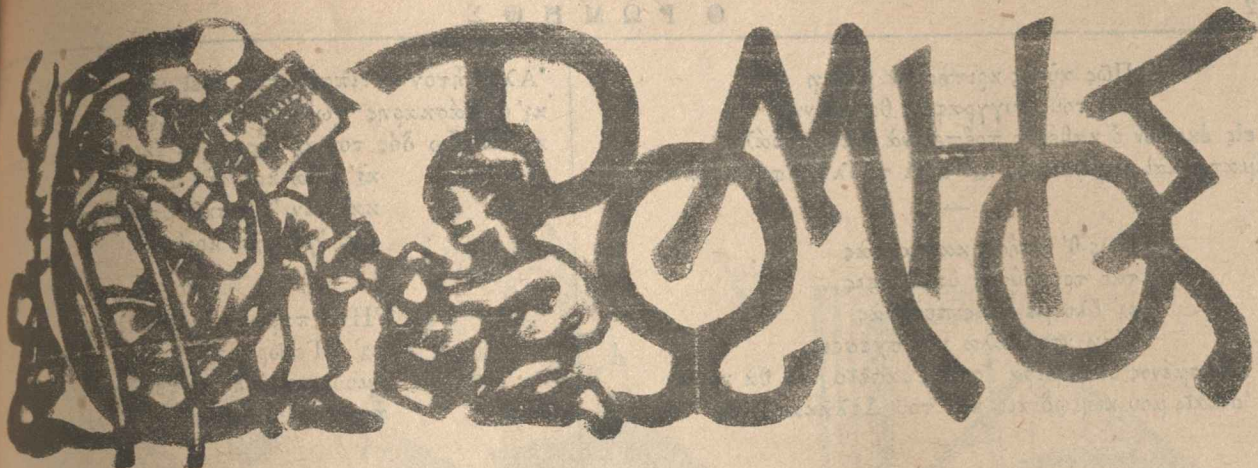

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι' ένα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη,
γενέθλια μεγάλα 'στὸ Παλάτι.

Ποῦντος ἐπτακόσα καὶ σαράντα τρία,
συλλαλητηρίων νέα δρᾶσις κρύα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.

—Λοιπὸν ποῦ λές, ζωντόβολο, Κυριακὴ πρῶτ'
συγγραφεῖς ἐκάλεσαν εἰς τὸ Βασιλικόν,
να τοῦ δώσουνε μὲ βότανα ζωή,
εἰναι κἄπως ἄρρωστο καὶ σὰν ἀναιμικό.

Κι' ἦταν ἡμέρα βροχερὴ
καὶ λάσπαις ὥς 'στὸ γόνα,
κι' ὅμως ἐπῆγαν σθεναροὶ
'στὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

—Παζεύτηκαν καὶ νέοι καὶ μεσόκοποι γνωστοί,
πλὴν μὲ βλέμμα φλογερὸν
ἤμουν καὶ ἐγὼ παρὼν
τὸν Μάρτη ποῦ δὲν λείπει μέσ' ἀπ' τὴ Σκρακοστή.

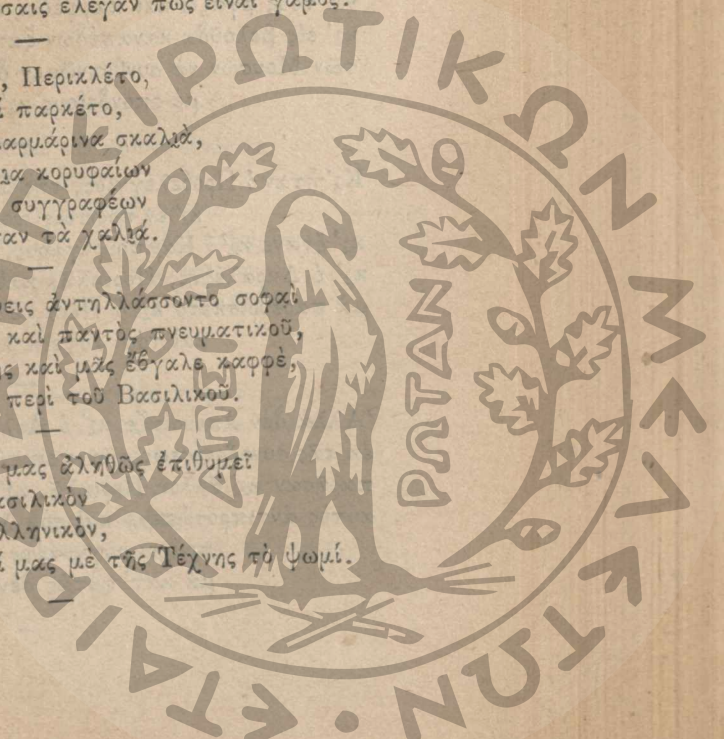
—Πῆγα μὲ βροχῆς ὀμπρέλα καὶ 'στῆς λάσπαις ἐπατοῦσα
γιὰ τὴν Θάλεια τὴν Μοῦσα.
Μουσικὴ τὴν ἀκοήν μου γλυκυτάτῃ κατεκλήλει
κι' εἶδα πλῆθος συγγραφέων νὰ κινῆται ζωηρό....
καὶ μέρα, τοὺς φωνάζω, νέοι Σοφοκλεῖς καὶ Αἰσχύλοι,
καὶ μέρ' Ἀριστοφάνη, μ' ἀπαντοῦν μὲ σοβαρό.

—'Ας μὴ σύρεται κι' ἡ Τέχνη μὲς 'στὰ σκύβαλα τῶν κάρων,
ἐξημέρωσε μεγάλῃς πανηγύρεως ἡμέρα,
καὶ μᾶς βάζουν σὲ καρότσαις καὶ μᾶς τρέχουν ἄρον ἄρον
εἰς τοῦ Θῶν τοῦ Νικολάκη, 'στοὺς Ἀμπελοκήπους πέρα,
καὶ μᾶς 'πῆγαν ἐσπευσμένως κατὰ τάξιν ἀραιὰν
κι' ὅλ' οἱ συγγραφεῖς ἐφάγαν καροτσάδα δωρεάν,
καὶ δραμμάτων ὑποθέσεις ἐπληθύνοντο σὰν ἄμμος
κι' ὅσοι 'βλέπαν τῆς καρότσαις ἔλεγαν πῶς εἶναι γάμος.

Μὰ τί σπῆτι, Περικλέτο,
τί ταβάνι, τί παρκέτο,
γύρω γύρω περιβόλι καὶ μαρμαρίνα σκαλί,
καὶ παπούτσι καροφαιῶν
τοῦ Θεάτρου συγγραφέων
τοῦ 'λασπώσαν τὰ χεῖρά.

Γνώμαι καὶ παντοῖαι σκέψεις ἀντηλάσσοντο σοφὰ
περὶ Τέχνης καὶ Θεάτρου καὶ παντὸς πνευματικοῦ,
κι' ἐφθασε καὶ ὁ Νικολάκης καὶ μᾶς ἔβγαλε καφεῖ,
καὶ μᾶς ἔβγαλε καὶ λόγο περὶ τοῦ Βασιλικοῦ.

Κι' εἶπε πῶς ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἀληθῶς ἐπίθυμει
νᾶναι τὸ Βασιλικόν
καθαρὸς Ἑλληνικόν,
νὰ χορτάσουν κι' οἱ 'δικοί μας μὲ τῆς Τέχνης τὴ ψωμί.

Πώς αυτός κριτής θα μείνη
και τους συγγραφείς θα κρίνη,
κι' εἰς ἐκεῖνον ὁ καθένας πρέπει νὰ καθυποβάλῃ
δράματα καὶ κωμωδίας, κι' ὅ,τι τοῦλθῃ 'στὸ κεφάλι.

Πῶς θ' ἀφήσῃ κατ'αὐτὰς
τὰς τρεχούσας ὑποθέσεις,
κι' ὅλο μὲ τοὺς ποιητὰς
θάρρη ντράβαλα καὶ σχέσεις,
καὶ κλεισμένοις ὅλῃ 'μέρᾳ 'στὸ Γραφεῖο του θὰ κρίνῃ
τῆς 'δικαίης μου κωμωδίας καὶ τοῦ Δεληκατερίνη.

Ἐμᾶς μόνον θάρρη σκέψιν καὶ φροντίδα καὶ καθήκον,
κι' ὅπως ὑπογράφει χάριν μαρτυρούντων καταδικῶν,
ἔτσι χάριν θὰ παρέχῃ καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς συγγραφεῖς
μὲ τὸ κύρος σφραγισμένης καὶ ἐρυθρᾶς ὑπογραφῆς.

Τέτοια λέγει 'στὸν καθένα
ὁ κύρ Θῶν ὁ Νικολάκης,
ὁ δὲ λόγος του κι' ἐμένα
μ' ἐσυγκίνησε πολλάκις,
κι' ἀνεσκήρτησε μὲ τοῦτον κάθε συγγραφεὺς βερέμης
καὶ δὲν ἐβλεπε τὰ μούτρα κατηρῆ καὶ σκυθρωπά,
καὶ Μουσῶν ἐβόμβει βόμβος, καὶ 'ρωτοῦσε κι' ὁ Πολέμης
ὅν 'μπορῇ νὰ γράψῃ δράμα νῆχῃ μέσα καὶ παππᾶ.

'Αμμ' δὲν γράφεις, τοῦπαν ὅλοι,
νῆχῃ καὶ Μητροπολίτῃ;
κι' ἐβλεπαν τὸ περιδῶλι
καὶ τὸ Μὲν Καπρὶς τὸ σπῆτι.

Καὶ 'θυμήθηκα καὶ πάλι τὸ στραβὸ τὸ ριζικό μου,
καὶ μακρὰν τῶν ποιητῶν
ἔλεγα καθ' ἐκτόν:
«ἄχ! καὶ νᾶτανε 'δικό μου».

Κι' ὅλους τούτους τοὺς τεχνίτας τοὺς φαιδρούς καὶ περιλύ-
[πους
νὰ τοὺς φέρνω μὲ καρότσαις ἔξω 'στοὺς 'Αμπελοκήπους,
νὰ τοὺς βγάλω καὶ καφφέδες καὶ τσιγάρα καὶ νερά
κι' εἰς βελούδα καναπέδων ξαπλωμένοι μὴ χάρᾳ
τῶν Μουσῶν νὰ συνθρηνηθῶμεν δυστυχίᾳ ἀνηκέστους
μὲ σπονδαίους κι' ἀναπαίστους.

Κι' ἦταν ὁ Προβελέγγιος, τῆς Σίφνου βουλευτῆς
κι' ἐν πρώτοις ποιητῆς,
κι' ἦτανε κι' ὁ Καμπούρογλου, ὁ Μπάμπης ὁ τῆς Νίκης,
κι' ὁ Δραχελῆς, Περικλῆς, καθὼς κι' ὁ Λοιδωρίνης,
μὰ παρευρίσκειτο κι' ὁ Πῶπ, ὁ πετακτὸς, ὁ φλέγων,
καὶ τὸς 'ἀστειὰ λέγων.

'Αλλὰ δὲν ἀπουσίαζε κι' ὁ Δεληκατερίνης
ἐκ τῆς συνεδριάσεως τῶν ποιητῶν ἐκείνης,
παρῆσαν κι' ἄλλοι, Περικλῆς, κι' εἶδα καὶ τὸν Τσοκόπουλο,
αὐτὸς ἀντιπροσώπευε καὶ τὸν Δημητρακόπουλο,
ποῦχει συγγράφει τὴν Διδῶ,
μὰ κατ' αὐτὰς δὲν εἶν' ἐδῶ.

'Αλλ' ἦτον ἀντιπρόσωπος ἐκεῖ καὶ τοῦ Γιολλάκη,
κι' ὁ Λάσκαρης 'χωράτευε νὰ μᾶς διασκεδάσῃ,
κι' ἀπέξω δὸς του κι' ἔβρεχε κι' ἔκανε πλίτσι πλίτσι,
κι' εἶδα καὶ τὸν Ἐσνόπουλο
καὶ τὸν 'Επισκοπόπουλο,
ποῦ 'γέννησε κορίτσι.

Ἦτο παρὼν οὐ μὴν ἀλλὰ
κι' ὁ Γεζῶργος τοῦ Κορομηλά,
ἦμουν κι' ἐγὼ μὲ τοὺς πολλοὺς,
ἦταν κι' ὁ γυιὸς τῆς Μιχαλῆς.

Μὰ κι' ὁ Χρυσάνθης ἦλθ' ἐκεῖ μὲς ἀπὸ τῆς 'Εστίας
τῆς 'Εθνοσυνελεύσεως τὰ πρακτικὰ νὰ πάσῃ,
κι' ἐπρόσεχε 'στὼν ποιητῶν τὰ σοβαρά καὶ 'λστεῖα,
κι' ἀδιάκοπα μοῦ 'γύρευε τσιγάρο νὰ φουμάρῃ.

Δὲν ξέρεις πόσοι συγγραφεῖς ἐπήγαμ' ἐκεῖ πέρα
νὰ πάρουμε τῆς ἐξοχῆς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ φίλους ἐκυττάσαμε, βασιλικούς 'στὴ γλάστρα,
κι' ἀνάβε μὴ θερμάστρα,
κι' αὐτοὶ, ποῦ πῦρ τοὺς ἐφλεγε τῆς Τέχνης ἱερὸν
καὶ λαῦρος φαντασία,
πρὸς τῆς θερμάστρας 'σίμωναν τὸ πῦρ τὸ θαλπερὸν
γιατ' ἦταν ὑγρασία.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ 'στοὺς συγγραφεῖς: ὁ φίλοι, δίχως ἄλλο
σκοπεύω μὲ τὰ σέβη μου νὰ σᾶς καθυποβάλω
μίμους πολλοὺς καὶ φλύακας καὶ δράματα μετάρσια
μὲ δράσεις, δέσεις καὶ πλοκαῖς
καὶ μὲ καθάρσεις τεχνικαῖς,
πολὺ καθαρτικώτεραις ἀπ' ὅλα τὰ καθάρσια.
Μαζί μὲ σᾶς, συνάδελφοι, σφριγῶ πρὸς τὰ καλά,
δράματα γιὰ τὴν γούνα σας ἔχω κι' ἐγὼ πολλὰ.

Καὶ σὰν μὲ 'δῆτε τρέχοντα πρὸς τὴν Δενδρωτοσίαν
μετὰ σπουδῆς μεγάλης
καὶ μ' ὄγκους ὑπὸ μάλης,
εὐθὺς νὰ προμαντεύσετε μεγάλην δυστυχίαν,
ἦγουν πῶς ὑποβάλλεται καὶ παρ' ἐμοῦ 'στὸ Στέμμα
δραμάτων καὶ κωμωδιῶν τεράστιν τι δέμα.

Κι' ὁ λόγος μου τῶν ποιητῶν τὸν κύκλον ἀνέριπτε
καὶ μεσημέρι 'κτύπησε,
κι' ἄρχισε τὸ στομάχι μου δόξα φρικτὸν νὰ πᾶζῃ
κι' ἐπρόσμενα πῶς θὰ στρωθῇ 'στοὺς συγγραφεῖς τραπέζι,
γιατὶ δὲν θάταν ἄσχημο 'στὴν τόση πρασιναδὴ
νὰ 'τρώγαμε, βρὲ Περικλῆ, καὶ μὴ μακαρονάδα.

Καλὴ κι' ἡ Τέχνη βέβαια καὶ τὸ Βασιλικό,
μὰ τί σοῦ λέει, Περικλῆ, καὶ γεῦμα ξαφνικό:
Ματκίως ὅμως ἤλπισα καὶ τῆς λιγούρας ἔκριν
μετὰ τὴν συνεδρίασιν.

Γιὰ Θέατρα 'μιλήσαμε,
δεσμὰ κριτῶν ἐλύσαμε,
γιὰ Τέχναις ἐλιμάραμε,
τσιγάρα Θῶν 'φουμάραμε,

πῦρ Προμηθέως 'κλέψαμε,
τὰ φράκα ρεζιλέψαμε.

Τὸ Θέατρο τὸ 'σώσαμε,
'στὸ Μὲν Καπρὶς τὸ 'στρώσαμε,
τοὺς φίλους του 'μυρίσαμε,
μὲ χωράτ' 'χορτάσαμε,
μὰ νηστικοὶ 'γυρίσαμε
καὶ 'στὴν 'Αθήνα 'φτάσαμε.

Τὴν Τέχνη τὴν 'σηκώσαμε χωρὶς μεγάλα λόγια,
μὲ τῆς καρότσαις πῆγαμε,
μὲ τῆς καρότσαις 'φύγαμε,
κι' ὁ Στεφανᾶκος 'πλήρωσε τοῖς μετρητοῖς τὰ γώγια.

Καὶ σὰν ἐπῆγα σπῆτι μου μὲ τόσας συγχινήσεις
καὶ δόξας ἀναμνήσεις,
τὴν τύχην ἐρακάριζα τῶν συγγραφέων μόνος,
κι' ἔβαλα τὴν γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ συγχρόνως
κάθε συρτάρι, Περικλῆ, γὰ 'μᾶζον σφαλισμένο
μήπως κανένα δόξα 'βροῦν, ποῦ τῶς ξεχάσαμε.

Οὐ μὴν ἀλλὰ κι' ὁ κύριος Πανάγος Μελισσιώτης,
τῆς Τέχνης μύστης ἀξίος, μὰ καὶ μπαρμπέρης πρώτης,
ποῦ κάνει γιὰ τοὺς φαλακροὺς σπουδαία γιατρικὰ,
συγχρόνως δὲ καὶ δράματα, τὸ πλεῖστον ἐθνικά,
δικαίως τὴν 'θύμωσε καὶ διεμαρτυρήθη
πῶς μὲ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς κι' αὐτὸς δὲν προσεχλήθη.

Καὶ τοῦτος εἶναι χειριστὴς ψαλλίδος καὶ καλάμου,
 καὶ οὔτε τὴν Τέχνην ἤθελε καθόλου τὴν πειράζει
 ἂν καὶ ὁ Πανάγος ἤρχετο νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά μου
 καὶ τῆς Χειραφειῆσεως τὴν τελευταία πράξι.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα σοβαρὰ γινῆκαν ἐκεῖ πέρα,
 καὶ ἂν γίνῃ καὶ ἄλλη, Περικλῆ, συνέλευσις δευτέρα,
 καὶ πάλιν οἱ μουσούληπτοι προστρέξουν Κιρκινέζοι,
 ἐγὼ παρὼν δὲν θὰ βρεθῶ
 ἂν πρῶτα δὲν βεβαιωθῶ
 μετὰ τὴν συνεδρίσιν πῶς θάνα καὶ τραπέζι.

Καὶ ἂν ἔχῃς δράματα καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ Σαιξπήρε,
 μὴ χάσῃς, μόνο πάρε τα καὶ ὅτὸ Παλάτι σύρε,
 καὶ ἂν ἕως τώρα δυστυχῶς δὲν ἔγραψες κανένα
 σὲ συμβουλευῶ τοῦ λοιποῦ νὰ γράφῃς σὰν καὶ ἐμένα.
 Σῶσε καὶ σὺ τὸ Θέατρο, γενοῦ τῆς Τέχνης μύστις,
 νὰ πᾶς ὅτῃς Μούσαις νηστικός καὶ νὰ ξανάλῃς νῆστις.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὲ κνοῦτο καὶ νεμποῦτι,
 πεζότατον περίτριμμα καὶ στιχουργέ φαφούτη.

Ὁ Φαδουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς, ξενγάρι κανταδόρων,
 μὲ δρὸ κιθάραις τραγουδοῦν ἐκτὸς τῶν Ἀνακτόρων.

Π. — Πάλι τὰ γενέθλιά σου τὰ γιορτάζεις, Βασιληᾶ,
 πάλι κόσμος ἀνεβαίνει πέντε πέντε τὰ σκαλιά,
 πάλι σὲ συγχαίρουν ὅλοι, κάθε κράτος, κάθε Θρόνος...
 πότε ἔπερασ' ἕνας χρόνος.

Συστηθῆκαν ἐταιρείαις καὶ γιὰ τοὺς Γεωργικούς
 μήπως δούμε σωτηρία,
 κάνουν καὶ ὅτὸν Φαληρέα Κήπους Ζωολογικούς
 καὶ ὅλο κουβαλοῦν θηρία.

Καὶ φαντάζομαι καὶ κρίνω τί θὰ γίνῃ καὶ ἐδῶ πέρα,
 ἂν ξεφύγουν καμμιὰ μέρα
 καὶ χημῆξῃ κάθε λύκος καὶ καθὲν ἄρπακτικό
 σὰν καὶ ἐμᾶς τοὺς ὑπηκόους μὲς ὅτὸ δόλιο Κεντρικό.

Θ' ἀνιδρῶσιν καὶ Ἐνυδρεῖον, ὅπως διαδίδ' ἡ Φῆμη,
 καὶ σ' αὐτὸ θὰ βάλουν ψάρια, πιθανὸν καὶ τὸν Ζαήμη.

Φ. — Βασιληᾶ, νὰ τὰ χιλιάσῃς,
 καὶ εὐχομαι νὰ μὴ χολιάσῃς
 τώρα ὅτὰ γεράματα,
 ποῦ θὰ κρίνῃς δράματα.

Τίρι λίρι τὰ βιολιά...
 κύττα τώρα, Βασιληᾶ,
 καὶ τοὺς νέους συγγραφεῖς,
 ὅπου στέκουν κατηφεῖς.

Τῶν Μουσῶν σκιρτᾷ χορὸς,
 καὶ ὅπως πάντοτε γλυκὺς
 μὴ μᾶς κρίνῃς αὐστηρῶς,
 ἀλλὰ νᾶς ἐπιεικῆς.

Εἰς τὸν Θρόνο σου ἔμπροστὰ
 τόσοι ποιηταὶ πετοῦν
 γὰρ νὰ πάρουν ποσοστὰ
 καὶ σὲ δάφναις νὰ πατοῦν.

Στεφάνωστε κροτάφους ποιητῶν,
 κανένα μὴν ἀφήσῃς πικραμένον,
 ἂν θέλῃς καὶ ἀπὸ στόματος αὐτῶν
 αἰώνιον νὰ καταρτίσῃς αἶνον.

Καὶ ἐγὼ μὲ τὰ μεγάλα τὰ μαλλιά
 σ' ἐκεῖνο σου τὸ Θέατρο ν' ἀστράψω...
 ἢ φοῦκτα μου μὲ τρώει, Βασιληᾶ,
 καὶ φαίνεται πῶς δράματα θὰ γράψω.

Αἰσχύλοι νὰ φυτρώσουν περισσοὶ
 καὶ χαῖρε, νὰ σοῦ λένε, τεχνοκρίτα,
 καὶ νὰ συγγράφῃς δράματα καὶ Σὺ
 σὰν τοῦ Μαυροδουνίου τὸν Νικήτα.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
 καὶ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Παροιμία τόμος τρίτος Νικολάου τοῦ Πολίτου,
 φιλολόγου μὲς ἐγκρίτου,
 θησαυροὺς καὶ πλούτους γλώσσης περιέχων τιμηλφεῖς,
 ὄντως ἔργον ἐργασίας πολυμύχθου καὶ σοφῆς,
 ποῦ χαλκέντερον θαυμάζεις τῶν γραμμάτων μαχητὴν
 καὶ τοῦ Πανεπιστημίου κρατερόν Καθηγητὴν.

Τὰ Φάρσαλα τοῦ Ροῖλου, τοῦτέστι θαυμασίη
 καὶ πολυσήμαντος εἰκὼν,
 ὅπου καὶ πῦρ πολεμικόν,
 καὶ σφρῖγος ὀλοζώντανον καὶ τόση φαντασία.
 Τὰ Φάρσαλα τοῦ Ροῖλου
 δὲν γίνοντ' εὐκόλα καὶ ἄλλου.

Τέτοιαις μεγάλαις ζωγραφικαῖς τῆς ἔχουν γιὰ καμάρι,
 καὶ τρεῖς φορὰς μακάριος ἐκεῖνος ὅπου πάρη
 τοῦ προσφιλοῦς ζωγράφου μας τὴν πάγκαλον εἰκόνα
 γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ κτῆμα του καὶ νῦν καὶ ὅτὸν αἰῶνα.

Λαμπρόν καὶ τὸ φυλλάδιον τὸ κατὰ τῆς Ἀκρίδος
 ὠφέλιμον εἰς ἕκαστον γεωπονίας εἶδος.
 Ἄλφα Γεωργακοπούλου συνέγραψεν ἐμφρόνως,
 Καθηγητῆς βοτανικῆς καὶ ρέκτης γεωπόνος.

Μὰς ὅτὸ Λουβρο τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέτροντα τὰ δῶρα,
 ὅπου μὲς ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ τάχει κουβαλῆσαι τώρα.
 ὦχ! ψυχὴ μου, τ' εἶναι τοῦτα!... μὲ τι κατὰ τὰ κυττᾶ...
 ὅλα θέλεις νὰ τὰ πάρῃς καὶ τιμὴ νὰ μὴ ρωτᾷς.
 Πλούτος, ἐκπληξὴς καὶ θαμνός... καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνον,
 μὰ θὰ βγάλῃ καὶ λαχεῖο τέσσαρῃς φορὰς τὸ χρόνο,
 καὶ χαρὰ ὅπου τοῦ πάση... θάλλῃ τύχη τοῦ διαβόλου...
 μὰς ὅτὸ Λουβρο τὸ μεγάλο... λαμπρὴν στήν ὁδὸν Αἰόλου.